

banetog og hvert Dampskib spredte Skarer af hjemvendende Feriefolk ud over Byen, og trods alle højtlydende Beklagelser over den altfor hurtig svundne Sommer røbede ved deres uvilkaarlige Gensynsglæde, at de i Hjertet havde længtes derude paa deres romantiske Skovskrænter og i de idylliske Fiskerlejer. Grosserereren og Embedsmanden, Kontoristen og Butiksfrokenen, Studenten og Kunstneren — alle havde de haft Hjemve efter Byen med dens forvendte Liv under Gassole og elektrisk Maaneskin.

Per følte sig ganske udenfor al denne Livlighed, som i hans Øren og Øjne kun var Larm og Grimace. Idet han saae paa disse travle Mennesker, der myldrede frem paa Gaderne, sprang ind og ud af Sporvogne, rullede gennem Byen i aabne Drosker, sad i Restavrationerne som i deres egen Stue, spiste Frokost med en Avis i Haanden eller afgjorde Forretninger ved et Glas Øl og aldrig syntes at unde sig en stille Besindelsens Time, gik det afgørende op for ham, at han havde taget fejl af sig selv, at saadanne Folks Liv aldrig mere kunde blive hans. Ja, naar han befandt sig midt i Mylderet, kunde der komme en Slags Missionsiver op i ham. Han kunde pludselig gribes af en Trang til at tilraabe disse Mennesker et advarende: Stands!

Endnu efter fem Dages Forløb havde han derfor heller ikke kunnet faa sig til at søge Foretræde hverken hos Indenrigsministeren eller Vandbygningsdirektøren. Hver Gang han havde villet gøre Skridt dertil, holdtes han tilbage af en overbevisende Fornemmelse af, at han stod i Begreb med at begaa et Mord paa det bedste i sig.

„Min kære Ven“ — skrev han til Inger — „jeg